

Г. С. Раковски: „Любовта към Отечеството превъзхожда сичките световни добрини!“

ЩЕ СЕ ДОГОВОРЯТ ЛИ ВЕЛИКИТЕ СИЛИ?

Панко АНЧЕВ

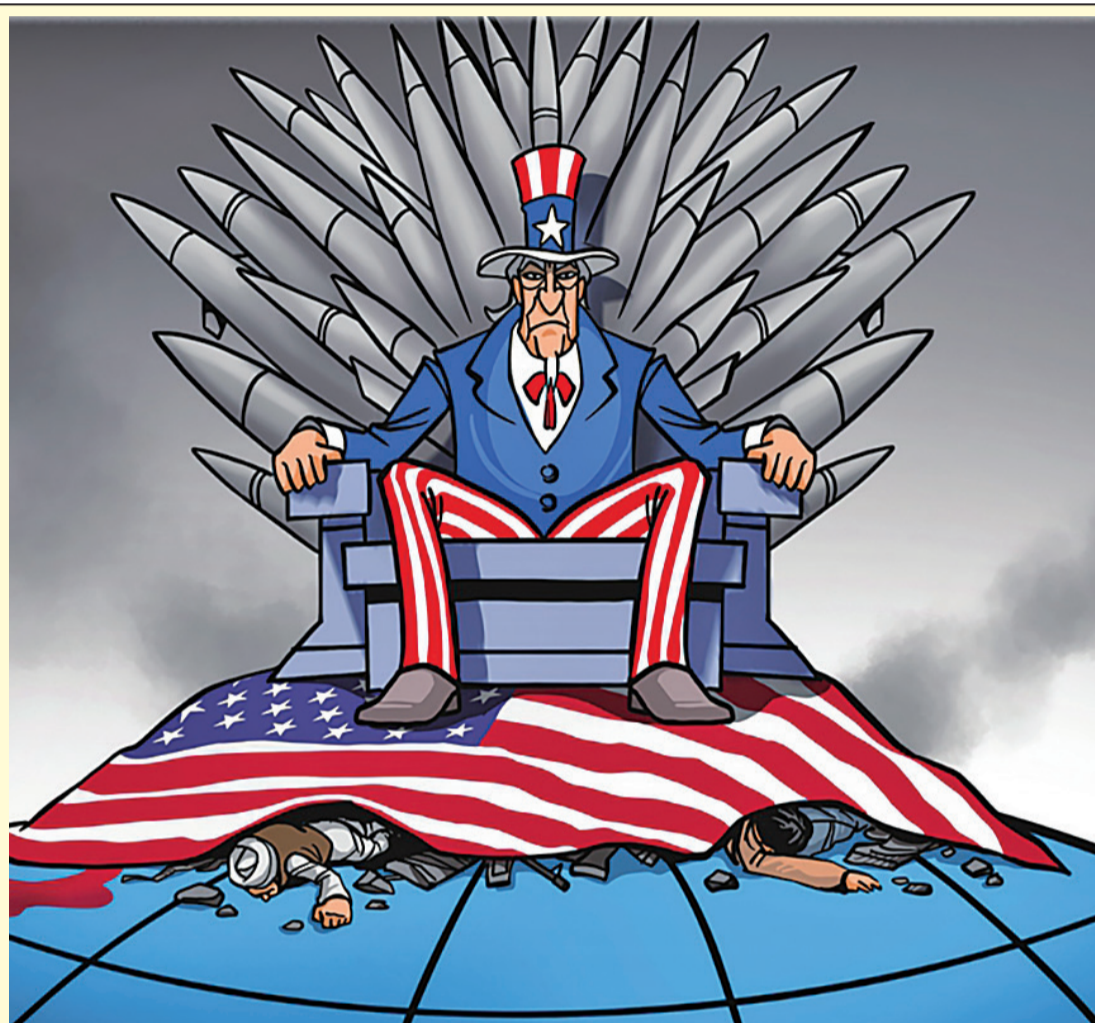
Обикновено подобни конференции се провеждат, когато светът трябва да бъде разделен между победителите след война или след приключил или предотвратен военен конфликт. Страните тогава са много отчетливо открити. Резултатите са ясни, но е необходимо, за да се похвалят победителите и се заклеят победените, последен акт на установяване на фактите, за да се помни за дълго, че оттук насетне светът има нови

водачи и тяхната воля трябва да се слуша и изпълнява.

Дотук се стига винаги трудно, но винаги след като събитията са очертали новата геополитическа ситуация, констатациите са безспорни или поне са приети от всички. Това съгласие е постигнато на бойното поле, в търсенето на общата победа на новата коалиция, в изучаването на причините на конфликта и войната, на разположението на силите и умението да се води новата политика, необходима при новото разположение на геополитическите субекти. Изводите от тези действия е нужно да бъдат формулирани, записани, осмислени и провъзгласени на света, защото те бележат ново начало, с което всички са длъжни да се съобразяват.

С други думи, подобни конференции не са просто място за говорене за мир или колко лошо неща са войните и как трябва да ги избягваме, защото проливат кръв и погубват души. Това са, така да се каже, геополитически законодателни форуми, на които се узаконява новото статукво на човечеството и се посочва кой кой е в новата световна конфигурация. Една такава конференция наистина бележи края на една епоха и началото на друга. Затова е толкова важна и нейното провеждане е изключителен факт в историята на човечеството.

На стр. 2

ОПЕРАЦИЯ „СПАСЯВАНЕ НА ХЕГЕМОНА“*

На стр. 7

ЗА БСП ЧЕСТНО И ОТКРИТО

Предстоят избори и отново станахме свидетели на поредната сбирка на „социалисти“, голяма част от които отдавна не членуват в ТАЗИ партия. Самите те отдавна са лидери на други партии, които държат винаги да се разграничават от БСП. Явяваха се на избори със свои платформи. Участваха в управлението на държавата с глутниците на Борисов и Пеевски, но много се вълнуват за БСП, която не била изразител на така нужната на страната лява политика. И която се представя все по-лошо на изборите – и на местните, и парламентарните. Причината според тях, както твърдят, е, че нещата се влошиха, след като БСП беше оглавена от Корнелия Нинова. Решението им е недвусмислено: смяна

Кръстьо ТРЕНДАФИЛОВ

та на председателя К. Нинова! До тези изводи достигнаха другарите от „Социалисти – 21“ според др. Пирински; „Социалисти – 23“ според Паскалев, и „Бузлуджа – 24“ според др. Таков. Много от тези, които сечаха и кърсеха клоните на 130-годишния дъб, се вълнуват, че короната става все по малка и че въпреки техните усилия продължава да съществува.

Кръстьо Трендафилов е политик и експерт. Роден е в село Хайредин, Монтанско. Завършва Висшия икономически институт „Карл Маркс“ в София. Бил е кмет на Враца, секретар на ГК на БКП и директор на Машиностроителния комбинат „Гаврил Генов“, Враца.

В периода 1990-1991 г. е депутат в 7-ото Велико народно събрание, а от 1991 г. до 1998 г. е депутат в 36-ото и 38-ото народно събрание. Бил е член на Комисията по земеделието, горите и поземлената реформа. От 10 юни 1996 г. до 12 февруари 1997 г. е министър на земеделието и хранителната промишленост в правителството на Жан Виденов. Става член на Висшия съвет и Изпълнителното бюро на БСП през 1998 г. Бил е съветник на президента Георги Първанов.

Те обаче така и не разбраха, че от отсечени клони става само листник за храна на козите, но не и фиданка за посадване.

УВАЖАЕМИ ГОСПОДА И ДРУГАРИ

Истината е, че последните години БСП води последователна битка с паралелната държава, че разработи и прие „Визия за България“ с участието и на някои от вас, и че защитава, а често

и успява да реализира решения в борбата с бедността и паралелната държава. Сиреч Нинова за разлика от вас е боец. Тя допуска грешки като партиен, но не е изневерила на завета на хилядите, отдали живота си в борбата против тези, които ограбват народа, против тези които съсипаха здравеопазването, образованието, армията през последните 15 г., а това е

партията на бившия член на БКП Бойко Борисов и неговата партия ГЕРБ.

На въпроса кога и защо БСП започна да губи доверието на българския народ отговорът е ясен: още в началото на т. нар. преход! Следва

ПОЗИЦИЯТА НА ЕДИН СОЦИАЛИСТ ВЕТЕРАН С НАД 60 Г. СТАЖ В ПАРТИЯТА

Моето поколение, което работеше в базовите партийни организации, в изграждането и ръководството на хилядите промишлени предприятия и мощни аграрни структури, и понасяше някои от грешните на растежа на другарите от висшето ръководство начело с Т. Живков, често беше наказвано.

На стр. 2

Днес става все по-ясно, че Специалната военна операция на Русия в Украйна е събитие, което размахва геополитическите пластовете, обявява началото на нов световен ред и подрежда по нов начин великите сили. Всички други квалификации и оценки са спекулативни, повърхностни и произлизат от бедно мислене и несъосновани политически възгледи. Либералните анализи са неспособност да се погледне на новите реалности в света с отворени очи и да се разчетат съдържателните се в тях истини. Най-важната от тях е, че е нарушено статуквото и една новосформирана група държави, между които Русия и Китай, претендират основателно да се признават техните претенции като основателни и да им се възложи отговорността да участват като активни и като равноправни в управлението на света. Тази претенция произлиза именно от новите реалности, а не е просто амбиция на техните ръководители или на някакви изродени мании за величие. Светът е различен, появили са се и са

се утвърдили нови геополитически лидери, нови могъщи икономики и армии и те с право претендират да лидерството на досегашните първи сили. Операцията има геополитически характер и нейният край ще отбележи важни промени в съвременния свят. Тези изменения протичат през последните 10-15 години и са достигнали до върховата

ЩЕ СЕ ДОГОВОРЯТ ЛИ

си степен и не могат повече да бъдат пренебрегвани или премълчавани. От интерес е всички и особено на великите сили е да ги признаят и от тук насетне да се съобразяват с тях.

Признаването на характе-

ра и смисъла на Специалната военна операция и определянето на нейното значение като геополитическо и формирацонното състояние на света ще сложи нейния край. Защото в крайна сметка това са условията, при които военните опе-

рации могат да приключат и по резултатите от тях да се проведат мирни преговори и толкова необходимата за човечеството мирна конференция. Това е обективна потребност, за да се нормализират международните отношения и светът да заживее по-спокойно и да усвои бързо новите правила на своето устройство.

Като подчертавам това, аз ще кажа, че в най-скоро време такава конференция ще бъде факт. Въпреки риториката на великите сили и особено на държавите от Европейския съюз реалностите надделяват в отчитане особеностите на положението в света и все повече са политическите лидери, които признават, че събитията в Украйна не са проява на лични амбиции, желания за възстановяване на СССР или алчност за нови територии, а „продължаване с други средства“ политиката на самоутвърждаване и утвърждаване на новото състояние на човечеството.

Сега вече се оформят, ма-

ВЕЛИКИТЕ СИЛИ?

кар и плахо и не афиширано, отделните коалиции, които ще определят и състава на въпросната конференция и които ще диктуват както дневния й ред, така и по същество крайните резултати. Затова и ще забележим скоро прегрупирането им чрез преминаване на едни държави от една на другата страна. Това ще доведе до видимото й надделяване в противоборството и веднага ще се определи субекта победител. Той и сега е ясен, ала е нужно някакво ново обстоятелство от подобен род, за да бъдат аргументите още по-убедителни и най-важното – очевидни по безспорен начин.

Но освен вътре в самата специална военна операция важна е конфигурацията извън нея и около нея. Светът се подрежда по нови формули и правила, придобива нов облик. Процесът е ясно какво се случва и доколко той е необратим – макар че тенденциите са подчертани и малцина се съмняват в посоката на тяхното проявление.

Това е политически процес и той протича паралелно с военнополитическия, но по-бавно и е подчинен на повече условия. Тук има дори надлъвания, изискване за повече гаранции, доказателства за ярност. А те не се доказват лесно – особено ако доскоро страните са били в противоположни лагери или са се случвали събития, които са разколебавали доверието помежду им. Пък и дипломатията винаги работи по-бавно, с повече уговорки, изпитвания, преодоляване на съмнения.

Но точно този дял от геопроцесите, за които говоря, е от изключително значение, защото тук се подготвят основните текстове в бъдещото споразумение, уточняват се позиции, прецизират се формулировки и по същество се извършва преначертаването на бъдещата политическа карта на света. Това не може да стане бързо и лесно. То зависи от резултатите от военните действия, ала не съвсем. Политическите аргументи често надделяват над во-

енните и затова в предварителната работа по бъдещата конференция са необходими много умения, старания, знания.

Конференцията не може да се състои, ако няма общо и пълно съгласие поне между основните геополитически субекти в момента, между които са Русия, Китай, САЩ, Индия, Иран. Западна Европа обаче трудно може да се нарече „основен геополитически субект“, въпреки че е ядрото и главната сила в Европейския съюз и НАТО. Конфликтът в Украйна я измества от досегашната й позиция и й отне ролята, която играеше до него.

Специалната военна операция на Русия в Украйна показва и равнището на военната сила на великите държави. Тази сила се проявява във въоръжеността, но и в организацията на армията, начина на водене на военни действия, подготовка и мотивация на личния състав. По много от тези показатели Русия вече изпреварва останалите държави и това й дава основанията да налага своите усло-

вия. С нея са новите велики сили от Азия и Африка и това й вдъхва самочувствие и увереност в поведението й на международното поле – въпреки претенциите на Запада да я отстранят от голямата политика и да й нанесат „стратегическо поражение“ в СВО. Това обаче не става и няма как да стане. Реалности са съвсем други и желанията на Запада и САЩ не съвпадат с техните възможности.

Тъй като предстои отварянето на нова епоха, конференцията, за която говоря, ще трябва да изясни и новите принципи на световното устройство, зоните на влияние и военно-политическите съюзи, международната търговия и движението на хора. Няма съмнение, че ще бъде осъден фашизмът и неофашизмът, крайният либерализъм, трансгендърството.

На детайлно обсъждане ще бъде поставен и проблемът за световните организации от типа на ООН, начините на взимане на решения в тях, функционирането й и ролята й за съхранението на световния мир и установения от него ред. Вероятно ще се реши как да се реформира ООН или дали изобщо е необходимо нейното съществуване. Допускам, че ще се създаде

нова организация с по-ясно очертани принципи на устройство и действие, за да бъде реална ролята й за международните отношения дълго, но може и да приключи бързо, ала разрухата ще бъде неприятна и ще са необходими големи усилия за нейното заличаване.

Предстоят важни събития. Те няма да могат да бъдат разбрани, обяснени и осмислени, ако не се разбере, обясни и осмисли Специалната военна операция на Русия в Украйна. Защото онова, което идва след нея е от огромно значение за света. Светът ще се промени радикално. И ако България продължи да се държи неадекватно днес, утре може да претърпи тежки изпитания и да понесе невъзстановими загуби. Тя трябва да получи правото на участие в предстоящата мирна конференция.

Но за да го получи, ще бъде нужно да го заслужи!

ЗА БСП ЧЕСТНО И ОТКРИТО

Изпращаха ни на най-трудните обекти, но това не ни отклоняваше от главната цел – изграждането на държава, в която хората да живеят спокойно, с вяра в утрешния ден. Работехме със самочувствие, че създаваме условия за нашите деца, та те да живеят в държава, съизмерваща се с най-добрите в света.

В това ръководство ключова роля имаха Андрей Луканов и П. Младенов, които поеха управлението на партията и държавата след Живков те поеха управлението на Партията и държавата след Живков. Те бяха млади, образовани, с опит в политиката. Зарадвахме се, че при наличието на огромното материално богатство, натрупано за 45 г., при наличието на вече сериозно подготвена и квалифицирана работническа класа, на мощни научно-производствени творчески колективи бързо ще преодолеем настъпилата криза. За съжаление нашите надежди бяха осланени само седмица след прословутия пленум! Започна се с чисти на някои от най-заслужилите и достойни специалисти. Мнозина недоумяваха, но още по-много бяха онези, които си казваха, че денят си личи от утринта. И се започна.

Още в началото на 1990 г. настъпиха падежите на главницата по външния дълг в размер 2,909 млн. долара. Правителството на Луканов, съста-

вено от социалисти, бе пред сериозно изпитание. До края на 1989 г. България нямаше неплатен дълг! В новата 1990 г. страната навлезе с брутен външен дълг 9,210 млн. долара. Това представляваше 227 % от годишния приход от износа ни в конвертируема валута. За Унгария това съотношение е 319 %, за Полша 484 %, което означава, че ние сме били в много по-благоприятно положение. Ако прибавим 174,3 милиарда материали активи, валутен резерв от 1,381 милиона долара, вземания от други държави за 2,358 млн. долара, можем десетократно да гарантираме външния дълг. Тези данни са от Световната банка. Оценката на Луканов бе: „икономическа катастрофа“! И той се разпореди без съгласието на МС, без решение на Народното събрание и Държавния съвет на 28. 3. 1990 г. Българската външнотърговска банка /БВБ/ да изпрати писмо на кредиторите за мораториум на плащанията по външния дълг, в началото на главницата, а по късно и на лихвите. Сиреч обяви държавата във фалит. Световната банка веднага определи действията на правителството като „ограничени, закъснели и даже погрешни“. Вирочем др. Георги Пирински беше член на това правителство.

ТОВА БЕШЕ ПЪРВИЯТ „ДРУГАРСКИ“ УДАР към партията „довел държавата до това положение“! Тази оценка се оказа по късно, че съвпада с оценката на американските приятели на Луканов и компания, които писаха: „Тези революции разкриха пред света опустошението и разрухата, които наложиха на икономиката на тези страни четири десетилетия социализъм“. Цитатът е от Въведението към проекта „Ран-Ът“, поръчан тайно от самия Луканов.

Последва и нова изненада – поканени бяха американските специалисти Ричард Ран и Роналд Ъг да разработят „Проект за икономически растеж и преход към пазарна икономика на България“. Това предизвика нашето всеобщо изумление. Успокоиха ни, като обещаха, че ще участват в разработката и нашите най-добри икономисти от БСП и СДС и че проектът ще бъде подложен на обсъждане, преди да се приеме. И се случи онова, което дотогава бе немислимо: Просто ни излъгах! Раздадоха ни „Проекта“ без двете глави, разработени от българските специалисти. И „забравиха обещанието“, че трябва да се обсъжда, че в НС имаме мощна парламентарна група, формирана от опитни политици и държавници,

и може да вземе най-добро решение за страната, тъй като имаме смазващо мнозинство.

Последва обаче и трета изненада – да не кажа по-тежка дума. И това стана, когато правителството, притиснато от опозицията /СДС/ трябваше да изпълнява явно „съвестно“ приетия „Проект“. Тогава Луканов поиска подкрепа от партията. И ние тръгнахме като апостоли из страната да правим събрания в подкрепа на правителството. Партията насрочи и проведе национален митинг. Бяхме много доволни от свършената работа. Нещо повече – заредени с доверието на партията и народа, защото на събранията в страната присъстваха не само социалисти. И на събранията в страната присъстваха не само социалисти. И на събранията в страната присъстваха не само социалисти. И на събранията в страната присъстваха не само социалисти.

Луканов пристигна, за да ни съобщи, че е подал оставка! И от ново без дори да ни попита. Клара Маринова /царствуй им небесно/ почти със съзвон на очи го попита: „Андрей как можа?“ Отговорът беше: „Аз прецених!“ Обърна се и си отиде. Едва ли е необходимо да ви казвам как изглеждаха тези двес-

та човека, които наистина бяха цветът на нацията. И които никога не забравиха този нож в гърба, това унижение, тази гавра, тази подлост!

КАКВО ПОСЛЕДВА? Набързо се формира правителство „на националното спасение“ с премиер Д. Попов и двама заместници – по един от БСП и СДС – Д. Луджев и Ал. Томов. Интересно – тези, които само допреди месеци категорично отказваха да бъдат в правителство с БСП, сега с радост приеха, след като им беше предложен за осъществяване „Проекта“ за разгрома на държавата, приет и одобрен от др. Луканов и неговия заместник др. Пирински. За конкретните изпълнители няма да говорим. И се започна. Участието в това правителство тогава наистина беше пагубно! Вие ръководехте партията тогава, както и мнозина, които своевременно я напуснаха.

Правителството на Попов осъществи либерализацията на цените, на ценовите и митническите отношения и България стана рай за спекуланти, мафиоти и организирани престъпни групи. От складовите, които бяха претърпени с хранителни стоки, беше изкарано скритото изобилие. Празните магазини дотогава илюстрираха „социалистическата действителност“, докато новият курс

„И се случи онова, което дотогава бе немислимо: Просто ни излъгах! Андрей и неговите другари.“

убеждаваше, че пътят е либералният капитализъм.

Последва правителството на Ф. Димитров – приватизацията на земята – „Стопанският сектор е в толкова лошо положение, че да се пропусне още един производствен сезон, би било трагично. Затова препоръчваме 1 март 1991 г. да бъде крайният срок, до който цялата сълхостопанска собственост /земя, структури, добитък, оборудване/ да е в частни ръце (цитат от програмата „Ран-Ът“). Е, не успяха да спазят срока, но през 1992 г. с уникалното решение „ликвидационни съвети“ изпълниха безупречно указанията.

Правителството на Костов: „Приватизацията е преди всичко и най-вече политически про-

цес с икономически последици“ /цитат от „Проекта“, пак там, глава 4 стр. 3/. Докато успешните приватизационни програми в другите страни включват не повече от две дузини предприятия, за пълна приватизация за няколко години България трябва да приватизира хиляди предприятия за кратък период от време, ако иска да промени към по добро икономическия упадък, в които се намира“ /пак там, гл. 4 – 3/.

Др. Пирински, др. Паскалев, др. Таков, както и всички бивши и настоящи членове на социалистическата партия /не казвам социалисти, те или не помнете: това са причините за срива на доверието към партията, тогава „се зазуби ляво-

загуба досега никой не направил. А трябва!

В периода 1996-2001 г. губим 2 102 991 гласоподаватели. Ръководител на партията беше др. Първанов. Между 2005 и 2014 губим още 1 129 196. Ръководители на партията бяха другарите Станишев и Миков. Тогава от 82 депутати стигнахме „завидните“ 39 (почти толкова имаме през април 2021 г.). Тези „постижения“ са при условия, когато партията е имала президент, министър-председател, председател на НС, а в различни години сме имали ръководството на 170 общини. Другари говориха от „С-21“, „С-23“, не ви ли мина през ума, че това е оценка за вашата работа като ръководители на партията и държавата? Някой да е споменавал думата оставка?

ОТ 1990 Г. ДОСЕГА всички правителства изпълняват „Проекта“, разработен от приятелите на Луканов, и с подкрепата на проявилите се още деветдесетте години вътрешни течения – АСО, „Път към Европа“, „Евролевица“, които вместо да кажат открито, че се стремят към изграждане на „организиран капитализъм“, говореха за осъществяване на „социално ориентирана пазарна икономика“.

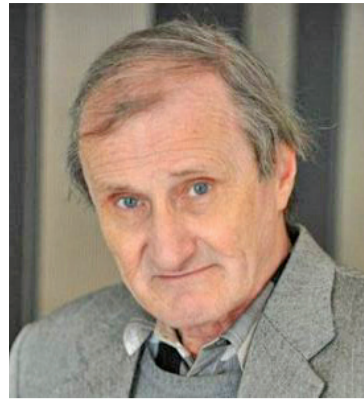
Единствено правителството на Виденов се опита не да промени курса, а да забави пропадаването на държавата. Бяха премахнати ликвидационните

съвети, прие се закон за подпомагане на селското стопанство, стартира ДФ „Земеделие“, успяхме да засеем запустелите плодородни земи на България, изплатена бе част от външния дълг на държавата, за да се покаже на света, че съществуваме, и за да бъде изтрито петното от образа на вече несъществуващата социалистическа България. И всичко това при условия, че четири години страната ни нямаше достъп до кредити. Правителството започна и разговори с МВФ за отпускане на кредити, жизнено необходими, за да продължи изпълнение на своята програма. Господата обаче поставиха условия, с които целяха единствено да ни върнат в правия път на „Проекта“!

И тогава като по сигнал нашите социалдемократи тръгнаха открито срещу председателя на партията и МС. Помните ли писмото на 19-те? И когато на пленума на ВПС Жан Виденов получи подкрепа, 7 души напуснаха парламентарната група и от 121 останахме 114. Така че вече нямаше мнозинството в НС. А др. Георги Пирински за по-демократично подаде оставка и без да е гласувана в НС, престана да идва на работа! Той чакаше, както и се оказа, следващото предложение за народен представител.

НА ЕДНА ОТ СБИРКИТЕ В ОБРЪЩЕНИЕ ПИСАХТЕ „ДА ПОГЛЕДНЕМ ИСТИНАТА В ОЧИТЕ“,

На стр. 4

Валентин ВАЦЕВ

ОТИВА ЛИ СИ ПЕТАТА БЪЛГАРСКА ДЪРЖАВА?

От десетилетия България не е имала толкова антинационална и антиобществена власт

Днешният политически елит само увеличава бедите, които могат да се струпат на главата на България. Елитарната върхушка на страната няма усет за геополитика за разлика от други лидери, които са усеждали геополитическите ветрове.

Нашите са щастливи да изпълняват и вярват, че това ще ги доведе до още по-големи блага и добрини.

В последните 30 години се формира цяло поколение, за което светът продължава да бъде еднополярен, това е т.нар. „тагаревичина“, обобщено понятие – когато си сигурен, че няма начин да не стане това, което Америка е поискала, а геометрията на международните отношения вече е друга.

Българите вече се отнасят към политическия живот с досада и омерзение. Продължава да гласува последната третинка от господателите, до която достига евроатлантическата медийна пропаганда.

За първи път от десетилетия България има толкова антинационална и антиобществена власт, но тези неща вече се проявяват в края, когато Анушка* вече е разляла олиото, когато се изчерпва един цял политически и исторически етап. Ние сме на път да станем свидетели на края на петата българска несъстояла се държава.

*Образ от знаковия роман на Михаил Булгаков „Майстора и Маргарита“

Бенямин Нетаняху с действията си предупреждава САЩ, че ако не спрат да го дестабилизират, може да организира „тотална война в Близкия изток, която никой не може да спре“

държавата на българския евроатлантизъм, българската номенклатура се договори със себе си и със своите отрепки и това се смята за историческото начало на Петата българска държава. Сега тази държава си отива, „натрупала невероятно количество абсурди, обиди към българската история,

зраят, може да организира „тотална война в Близкия изток, която никой не може да спре“. И тя непременно ще доведе до загуба на Байдън на президентските избори.

Нетаняху е напълно способен да запали радикална война в Близкия изток. Ние сме много близко до обща, яростна,

ство и оставката на Виктория Нюланд.

Американският посланик в София не знае какво да поиска, затова той се съгласи да има все пак избори, тъй като изборите ще станат преди разрешаването на украинския конфликт, преди голямата ескалация.

Към края на лятото се очаква да започне третият етап на голямата война с директно включване на войски на НАТО. Докато това не започне, в България вече трябва да е готово правителство, което да може да вкара България във война безпрекословно.

Тъй като това няма да стане преди края на лятото или дълбоката есен, а там пък се очакват избори, американският посланик вероятно е решил да приеме на сериозно обещанията на Бойко Борисов и Делян Пеевски, че, както се внушава, „и ние сме идеалните ценностни евроатлантици“, за да се създаде още едно правителство от слобчест вид. Това е израз на юнашкото доверие на Н. Пр. американския посланик към Бойко Борисов и към Делян Пеевски. Предполагам, че той ще бъде измамен.

На този фон се откроява новият образ на България. Ние сме най-яростните ястреби в НАТО. Другите политически ръководства вече започват да усеждат проблематиката. Европа започва да осъзнава своите шети, които тя носи в тази война. Европа се събужда и вкарването на НАТО в конфликта няма да стане толкова безпроблемно и лесно.

Геополитическата съдба на България винаги се е определяла от резултатите от загубени войни. След загубена война у нас започва нов политически цикъл. Моето очакване е, че здравият разум на българския народ ще стигне до етажите, където работи властта.

ОПЕРАЦИЯ „СПАСЯВАНЕ НА ХЕГЕМОНА“*

Войната в Украйна, Давос, Блек Рок и „бананизирана“ Европа

Проф. Ивайло Груев, преподавател в Университета в Отава, Канада

Част втора

Въпросът е защо все пак Европа не успя да се противопостави на рекета от задокеанския си партньор САЩ? **

Причината е, че в последните години ЕС застрашително се доближи до статуса на онези режими в Южна Америка, споменати в първата част, известни с термина „бананови републики“. Тоест всички съществени решения се вземат не от Бон, Париж, Рим, а от Вашингтон. Или както „тактично“ се изрази помощник-държавният секретар на САЩ Виктория Нюланд по време на Майдана 2014 г. в Киев „Fuck EU!“.

Войната е сериозен бизнес, или най-сериозният поне на тази планета, и затова към нея е наложително да се отнасяме с особено внимание. Войната е бащата и майката на нашата цивилизация, или както е политкоректно да се говори днес: родител № 1 и родител № 2. Войната е тази, която създава и разрушава великите сили, създава и разрушава хегемони. Ватерлоо направи така че не френският език, а английският

се говори в Америка и Европа (по това време най-големият френско говорещ град след Квебек сити - столицата на провинция Квебек, е Ню Орлиънс, намиращ се на Мексиканския залив). Действително по-доходоносен бизнес от войната все още не е измислен или ако трябва да преведем на обикновен език какво всъщност представлява тя, да допълним дефиницията на Джефри Сакс: „Лъжи, лъжи и пак лъжи“ с пари, пари и пак пари. В тази връзка предлагам следните редове от многократно награждавания с най-високи звания американски военен офицер, ген.-майор Смедли Бътлър.

„ВОЙНАТА Е ПРОСТО ЕДИН РЕКЕТ“

Мисля, че рекетът най-точно е формулиран като нещо, което не е това, което изглежда за по-голямата част от хората. Само малка група посетени знаят за какво точно става дума. Извървя се в полза на няколко души за сметка на масите. Вярвам в необходимостта от защита по бреговата линия и нищо повече. Ако една нация ни нападне, тогава ще се бием. Проблемът с Щатите е, че когато доларът има само 6-процента печалба в страната, инвеститорите започват да нервничат и търсят сделки отвъд океана, които да им осигурят 100% възвращаемост. Така знамето следва долара, а

РЕКЕТЪТ НА 3 КОНТИНЕНТА

И през този период прекарах по-голямата част от времето си като „бияч“ от най-висок ранг за Големия бизнес, за „Уолстрийт“ и за банкерите. С други думи, бях рекетър, гангстер, работещ за капитализма. По това време само предполагах, че съм част от рекета. Сега съм убеден в това. Като всички членове на военната професия никога нямах собствено мнение, докато не напуснах службата си. Умствените ми способности бяха в латентно състояние, докато следвах заповедите на висшестоящите. Така е при всеки военнослужещ. През 1914 г. аз

“Войната не е просто политически акт, но е и реален политически инструмент, продължение на политическата търговия, осъществяване на същата с други средства. Всичко извън това, което е строго специфично за войната, се отнася само до конкретния характер на средствата, които тя използва.“

Карл фон Клаузевиц

войниците следват знамето. Не бих отишъл да се бия отново, както съм правел преди, за да защитавам неспособни банкерски инвестиции. Съществуват само две неща, за които си струва да се бием. Едното е в за-

Ген.-майор Смедли Бътлър

щита на домовете ни, а другото - в защита на Хартата на човешките права. Война в името на всичко друго е просто рекет. Военната шайка познава всичките хитрости на „рекеторския чувал“. Има своите доносници, които да посочат враовете, „биячите“ - да унищожат врага, „мозъците“ - да планират военните операции, и накрая „Големия шеф“ - свърхнационална капитализъм.

Може да изглежда странно, че аз, военният, правя подобно изявление. Дългът към истината ме подтиква към това. Прекарах 33 години и 4 месеца в активна военна служба като член на най-професионалната ни военна сила, Морската пехота. Бях произведен във всички рангове от втори лейтенант до генерал-майор.

спомогнах Мексико, по-специално Тампико, да стане безопасно място за американските петролни интереси. Също така направих Хаити и Куба да бъдат достъпни за момчетата от National City Bank, за да събират печалбите си. Аз спомогнах за насилственото превръщане на половин дузина централноамерикански републики във васали на интересите на „Уолстрийт“. Спийсът на този гнусен рекет е дълъг. В периода 1902-1912 г. поднесох на тегсия Никарагуа на банката „Браун Брадърс“. Осигурих Доминиканската република за интереса на американския захарен бизнес. В Китай навиха пътя на „Стандарт Ойл“ така, че никой да не ги обезкожава в тази страна. През всичките тези години неизменно бях, както биха се изразили хората зад кулисите, един първокласен рекетър. Вглеждайки се назад във времето, мисля, че бих могъл да дам на Ал Капоне няколко съвета.

Върхът на неговото постижение бе да рекетира в три квартала.

Аз оперирах на три континента.“

УДЪЛЖАВАНЕ НА ИМПЕРСКАТА ХЕГЕМОНИЯ

Написани преди началото на Втората световна война, тези мисли предлагат

Съществува и друго обяснение.

Също както преди Първата световна война, тогавашният глобален хегемон Великобритания използва войната като средство да удължи своята имперска агония, така и днес настоящият хегемон САЩ използват конфликта в Украйна, за да отсрочат една особено неприятна среща с реалността – наричаща се банкрут.

Само няколко факта: Публицистът дълг на САЩ възлиза на астрономическите 34,16 трилиона долара.

34 трилиона долара са повече от икономиките на Китай, Япония, Германия и Обединеното кралство, взети заедно.

За да избегнат дефолт, САЩ трябва да взимат кредит от 9 милиарда долара на ден.

От началото на 2016 г. общият дълг е нараснал с 15 трилиона долара. Това е 80% увеличение.

Правителството увеличава дълга с около 1 трилион долара на всеки три месеца(!)

Но каква е връзката между КОНФЛИКТА В УКРАИНА И ФИНАНСОВОТО ЗДРАВЕ НА ХЕГЕМОНА?

Отново малко контекст. Един от водещите експерти по възхода и разпадането на Британската империя проф. Нийл Фъргюсън твърди, че раздутият военен бюджет е в основата за разпадането на империяте, това е емпирична закономерност.

Да погледнем отново ситуацията в САЩ.

Военният бюджет на Щатите е почти толкова голям, колкото бюджетите на всички останали държави, взети заедно. Американският

Най-голямата инвестиционна корпорация е BlackRock, чиято стойност възлиза на 10 трилиона долара (!) - това приблизително е равно на БВП на Германия, Великобритания и Франция, взети заедно, или на една десета от световния БВП.

едно различно, но убедително обяснение за 97-те военни интервенции на САЩ само през XX век. Без участието им в Първата и Втората световна война

Како би трябвало да си обясним мотивацията на САЩ в конфликта в Украйна, освен с очевидното им желание за съхраняване на статуса на неоспорим глобален хегемон и еднополюсния свят.

На стр. 8

Уважаеми читатели,

Абонаментът все още е единственият начин да сте сигурни, че можете да прочетете вестник „Нова Зора“. Идват безизходни времена, когато всеки глас на правдата ще бъде заглушаван и истината все по-трудно ще бъде изричана и осветявана. Сега тече абонаментната кампания на Български пощи и на фирма „Доби прес“, с които редакцията има договорни отношения за 2024 г. Целта, непостигната през 2023 г. остава същата и през 2024 г.: 1000 целогодишни абонамента! Ние знаем, че ви е трудно и с притеснение отправяме тази покана за подкрепа. Вече се пресрамиме и през отминалата година съобщихме, че приемаме и дарения. Ако целта от 1000 абонамента не бъде

Вестник „Нова Зора“ е продължител на в. „Зора“, излизал от 14 май 1990 г. до 14 юни 1991 г.

НЕЗАВИСИМ НАЦИОНАЛЕН СЕДМИЧНИК

Г. С. Раковски: „Любовта към Отечеството превъзхожда сичките световни добрини!“

БЪЛГАРИЯ НАД ВСИЧКО

Собие
Горния XXVI
(XXXXIV)
Излиза във
Вторник,
Цена 2 лв.

постигната единствената възможност ще остане вашата целева подкрепа. Процесите протичат все по-скоро и става все по-реален образът на онзи вторник, в който има опасност да не се състои срещата ни с вас. За много центри и институции това би било повод за празник, но ние вярваме, че това не е ваше желание. Можехме да ви спестим казаното дотук, ако все пак беше възможно преодоляването на изкуствените препятствия пред разпространението на вестника. Уви.

Във всяка пощенска станция, до 15 число на всеки месец, очакваме да се абонирате за в. „Нова Зора“ за 1 месец, за тримесечие, полугодие или за цялата година. Абонаментът винаги се изчислява съобразно броя на вторниците, умножени по коричната цена - 2 лв. Това засега остава най-сигурният начин, вие, заедно с „Нова Зора“, да участвате в битката за бъдещето на България.

Нашият каталожен номер в Български пощи остава непроменен - 311.

Всеки вторник очаквайте „Нова

Зора“. Търсете най-необходимият за България вестник. Това не е израз на нашата нескромност. Това е вашата оценка за „Нова Зора“. Търсете вестника и го разпространявайте.

Можете да осъществите абонамент и в офисите на ДОБИ ПРЕС. Същото можете да направите и чрез пощенския запис за избрания от вас срок, на адрес: София 1000, ул. „Пиротска“ 3, за Минчо Мънчев Минчев. Особено е важно да бъде изписан точния адрес и името на получателя, както и телефон за обратна връзка.

Свържете се с нас, за да водим битката за България заедно.

Допълнителна информация може да получите на тел. 02985 23 05; 02985 23 07, както и на мобилни телефони: 0879 140122 и 0894 66 49 00.

МЕЖДУВРЕМИЕТО КАТО ЖАНР

Иван ЕСЕНСКИ

В началото на това, което ни пробутаха за демокрация, когато още имаше остатъци от мечти и надежди и не бяхме осиротели с повече от два милиона бегълци, един познат литературен критик написа РОМАН. С него се тачехме от студентството – ценях анализите му, познанията по европейска литература, учтивостта и поведението му. Донесе ми ръкописа – да съм го видял и понеже съм бил честен мъж, да съм му казал. Ама – безпристрастно и безапелационно! Казах му каквото видях. Проговори ми – и то с половин уста, след няколко години. Друг роман не написа, но този издаде. Вече четеше лекции и в един-два провинциални университета: нещо като творческо писане и смятане, като теория на романа – изобщо някаква англосаксонска безполезна. Срецахме се рядко. Веднъж мимоходом ми се похвали, че ПРОДАЛ над ЧЕТИРИ ХИЛЯДИ екземпляра от романа (РОМАН, ПРОДАЛ И ХИЛЯДИ са подчертани като ключови за темата думи). Забрави да уточни, че основните купувачи са неговите студенти.

Беше настъпило разделно време. Умираха приятелства, умираха от инфаркт на съвестта добри и стойностни хора, разпадаха се семейства и се приватизираха фабрики за илюзии. Разминах се и с Христо Калчев. Свързваше ни друж-

Романът

бата с Васил Попов и времето, когато беше драматург на театъра в Пазарджик и го водех да яздим на хиподрума с моя отбор по модерен петобой. Причината пак беше роман. По-точно неговата поредица бандитски романи – този почти фотографски летопис на 90-те години на миналия век. Продад бил по няколко хиляди от всеки. Нея вечер се разгорещихме и взех, та изгърсих, че това е булевардна мътилка, че е на светлинни години от Хамет, Чандлър и Лъдълъм, а Марио Пузо е недостижим... Христо беше талантлив разказвач, поблазни се от зейналите низки апетити – закономерно ония книги си отидоха с времето. И двамата споменати са вече в по-добрия свят, там романи не се издават (Слава Богу!), но в порядъчно орфаното българско битие мистериите около романа не секват.

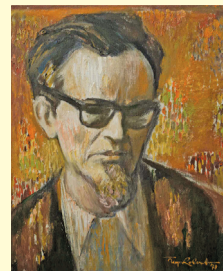
По ред причини (предимно нелитературни) нему бе определено да е един от активните инструменти на прехода наред с всичко, с което е натоварен този кралски жанр. Защото беше даден и същинският старт – не на промяната, а на подмяната, която включваше и естетическите стойности. Нейната технология не бе сложна. Новото време (и неговите собственици) в случая си състави списък от подбрана група автори, на които беше предоставено печатно пространство, щедра реклама, държавни и други средства, задгранични обучения и прочие инкубаторни удоволствия. Разположиха ги в университети, министерства, фондации и комисии. Междувременно се начена серия кампании: срещу обявената за „комунистическа“ литература от тоталитарните години, а по принцип – срещу класическата българска. По ТВ-тата започнаха трескави съревно-

вания за „най-четен“ наш автор. С изпитан милиционерски трик покрай Ботев, Вазов, Йовков, Елин Пелин и пр. обичани класици тихомълком се вмъкваше някое именце от списъка (днес в един от новите учебници по родна литература първенецът на списъка е представен с почти три страници, а на великия Йовков е отпусната едва половина). Така се трасираше настъпленото на развялата избелелия постмодерен байрак книжнина, докато образователното ни министерство методично изкубваше от букварите на българските деца всичко, което беше възпитавало десетки поколения в родолюбие, човещина и нравственост.

Нелепо, тенденциозно и просто глупаво съвременната ни художествена словесност беше разцепена на две от изобретена набързо нашенска „Берлинска“ стена: новата – добрата и модерната – от рехавите и не особено впечатляващи „списъчни“ творения, и старата – отживяла времето си традиционна литература. Разбира се, в първата група имаше даровити хора, появиха се и обещаващи творби, но скоро се разбира, че и те са използвани за параван на продължаващата касапница срещу голямата българска книжовност. Което в превод ще рече – срещу националната историческа памет, срещу духовните темели на народа ни.

Тежка и тъжна е тази тема. Болезнена. За кой роман всъщност говорим? Изобщо за романа, за отделни книги ли? Или за хипертрофиралата литературна – а като цяло и духовна – атмосфера, в която се вихри някакъв зъл механизъм, действащ като изкуствен подбор и контролиращ строго подбирането? Кой тогава, с какви средства и с каква цел е инсталирал и поддър-

МАЙКА

Александър ГЕРОВ

Бедна майко, остаряла майко,
младостта ти опустя по къщите,
Станала си жива запетайка,
сгърбена, посърнала и мършава.

Малко радост топлеше гърдите ти.
В черен труд преминаха години.
Радостта е, майко, пред очите ти –
двама снажни и засмени сина.

Те не пагат вечер пред кандилото.
Те не молят милост и утеха.
Те познават своята буйна сила
и очакват светлите успехи.

Майко, не разбра ли синовете си?
Те са смели и свободни хора!
Силни във сърцето и ръцете
с тежката мизерия се борят.

Твоята младост опусте по къщите,
тяхната по фабриките тлее...
Тъй ли на света ще преживеете,
вечно с Господ гладни и намръщени?

1938 г.

жа този скъп механизъм цели три десетилетия?

Cui prodest – кой има полза от разрухата, която се действа му? И с просто око се вижда, че това е част от друг, глобален механизъм, благодарение на който България сега е най-мизерната страна в общия уж европейски дом – с насилствено разграмотяван, разболяван и буквално загиващ народ, с ликвидирано селско стопанство и символична промишленост, която няма сили да произведе самостоятелно и една затварачка за буркани. И за капак – с външно манипулирана марионетна върхушка, която е превърнала продажничеството, предателството и грабежа в професия и основно свое зани-

мание.

Нека послушаеме акад. Т. Павлов, че литературата е отражение на действителността. От такава гледна точка е обясним интересът към романа с неговите мащабни възможности за отразяване. Въпросът е как ще бъде „отразена“ тая действителност – като премълчаваните от МОН А. Страшимиров, Г. Милев, Н. Фурнаджиев, като зачертаня Хр. Смирненски, като обявения за „терорист“ Н. Вапцаров? Или по щатния придворен начин – от писатели, които, макар и даровити, доброволно са влезли в списъка на обслугата. Разбира се, не безкористно и никога – заради някакъв идеал или убеждения!

На стр. 11

к 100-летию
Булата
Окуджавы

КОНЦЕРТ
Милена Тотева

18
АПРЕЛЯ
19:00
Большой зал

КОНЦЕРТ НА МАЙСТОР НА КИТАРАТА

На 9 май т. г. се изпълват 100 г. от рождението на Булат Окуджавя, един от най-изявените творци от близко минало.

Поет, писател, композитор и невероятен изпълнител на своите незабравими за милиони хора песни, Булат Шалвович почина на 12 юни 1997 г., но и до днес има много почитатели по света.

Един от най-безспорните последователи на неговото умение да общува с публиката е бардът с китара Милен Тотев от Ловеч.

Милен Тотев

Майсторът на седемте струни и проникновен изпълнител на песните на Окуджавя, през тази година той отбелязва и 50-годишнината от своята творческа и сценична дейност.

На 18 април т. г., четвъртък, в Голямата зала на Руския културен център в София, ул. Шипка 34, Милен Тотев ще зарадва обичащите песни на Окуджавя с финален безплатен концерт от поредицата „100 години Булат Окуджавя“.

Начало 19 ч.

ВОЗМЕМСЯ ЗА РУКИ, ДРУЗЬЯ,
ЧТОБ НЕ ПРОПАСТЬ ПОДИНОЧКЕ

Булат Окуджавя

100-летию Булата Окуджавы